

No cada assaig és una prova

per David Wilkerson

David Wilkerson és un evangelista dels EE.UU. i fundador de l'església Times Square de Nova York de caire interdenominacional. Els sermons de Wilkerson son clars i directes i accentuen les creences cristianes com la santedat i la rectitud de Déu. Defuig l'encasellament del cristianisme en les diferents denominacions, fet que el fa ser considerat un veritable ecumènic. Wilkerson va ser usat pel Senyor en la conversió de Nicky Cruz qui abans dels divuit anys ja estava considerat per la policia com un dels més perillosos criminals del país. Wilkerson va escriure més tard la vida d'aquest en el llibre "La Creu i el punyal" que també va ser duta a la pantalla.

La diferència entre ser provat i ser entrenat

Déu no es delecta en les proves per les quals travessen els seus fills. La Bíblia diu que Crist és compassiu vers nosaltres en totes les nostres proves, sent tocat pels sentiments de les nostres molèsties. A l'Apocalipsi 2:9 li diu a l'església "Jo conec ..."la tribulació que passes i la teva pobresa..." Està dient, en essència, "Sé pel que estàs travessant. Potser no ho entenguis, però ho sé tot sobre això." És essencial que compreguem aquesta veritat, perquè el Senyor sí que prova a la seva gent. L'Escriptura diu, "Ens has provat, Déu nostre; com la plata, ens depuraves al foc." (Salm 66:10) "La teva fe...serà provada amb foc" (1 Pere 1:7). "El Senyor prova al just" (Salm 11:5).

Certament, tots els qui segueixen a Jesús tindran afliccions. El salmista escriu, "El just pateix molts mals" (Salm 34:19). Pau parla de tenir "molta aflicció i angoixa al cor...amb moltes llàgrimes" (2 Corintis 2:4). I Hebreus descriu a sants que són "pobres, angoixats, maltractats" i sostenir un combat fort i dolorós;" (Hebreus 11:37, 10:32).

El fet és que la Bíblia parla moltíssim sobre el sofriment, tribulacions i problemes en la vida dels creients. Segons el salmista, "Són massa els mals que m'afeixuguen, ja em sento a les portes de la mort" (Salm 88:3). Igualment, David escriu de suportar "moltes angoixes i mals" (71:20). No puc nomenar un sol seguidor de Jesús qui no hagi suportat totes aquestes coses que l'Escriptura esmenta: proves, tribulacions, afliccions, angoixa. Puc dir amb David, "He suportat difícils i grans problemes i proves." I sé que molts altres llegint aquest missatge poden dir, "Això resumeix la meua vida en aquest moment. Estic confrontant proves i afliccions angoixants."

Per aquesta raó, cada cristià ha de saber i acceptar que Déu té un propòsit per a tots els nostres patiments. Cap prova entra en les nostres vides sense que Ell ho permeti. I un dels propòsits de Déu darrere de les nostres proves és el produir en nosaltres una fe indestructible. Pere escriu "perquè si l'or, que es fa malbé, és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada, i així es farà mereixedora de lloança, glòria i honor el dia que Jesucrist es revelarà" (1 Pere 1:7). Pere anomena aquestes experiències "prova(es) de foc" (4:12).

Pau testifica estar afligit amb proves, no obstant haver acabant la seva carrera havent guanyat la prova de la fe. Ell escriu, "He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe." (2 Timoteu 4:7). Clar, Pau sàvia que encara tènia molt per fer. Havia

No cada assaig és una prova

per David Wilkerson

grans proves per davant. Però podia honestament dir: "Potser no he seguit a Crist com volia i no he estat perfeccionat, però quan es tracta de fe i confiant en Déu a través de cada prova sé que he cregut i estic persuadit. Quan l'enemic ve com una inundació, sé que el Senyor aixecarà bandera contra ell. I he après tot això en el forn de l'aflicció".

Comparteixo aquest testimoni amb Pau. Per la gràcia de Déu, l'Esperit Sant m'ha permès travessar bon nombre de proves en anys recents, la més difícil va ser la mort de la nostra néta de dotze anys, Tiffany. El Senyor em va donar força i fe a través d'aquesta odissea dolorosa i vaig sortir d'això dient, "sé que he cregut, i sé que Ell té un pla. Déu no permetria aquest tipus de dolor sobre meu i la meva família sense un propòsit darrere de tot això. O, Senyor, et dic això per mitjà de la fe."

Pensa en la teva pròpia odissea o prova. Has tingut dubte, temor o ira al suportar-la? Has acusat a Déu de posar molt sobre teu, de col·locar-te en la teva prova innecessàriament? Estàs a la vora de donar-te per vençut, pensant, "He estat fidel a pregar, a llegir la Bíblia, a anar a l'església, però res funciona? O pots encara mirar cap a al cel i dir, "Sé que el Senyor és bo. I vaig a confiar en Ell a través d'aquesta prova. No viuré en dubte, ell em traurà per a la seva glòria." Si això et descriu, llavors la teva fe ha suportat el foc. Però si no, he de preguntar-te: quantes proves més i afliccions suportaràs abans de poder dir, "La meva fe ha prevalgut?"

Una prova no sempre és el propòsit de Déu darrere de les nostres proves.

La veritat és que no totes les proves són proves de fe. Sovint, el Senyor està darrere d'alguna cosa més quan estem en el forn de l'aflicció. Certament, com més a prop camines amb Crist i més profundes són les teves proves, molt més està obrant Ell en tu per aconseguir alguna cosa més que fe. Però no em mal interpretis; quan la nostra fe vacil·la, vindran proves de fe. Mai estarem exempts de ser provats. Però aquí està un altre dels propòsits de Déu en les nostres proves: El Pare està preparant la núvia per al seu Fill i vol més de nosaltres en les nostres proves que major fe. Aquesta núvia serà provada severament i el seu amor pel nuvi passarà pel foc. La seva confiança en Ell serà refinada a través de focs, inundacions i afliccions. No obstant això, aquestes proves no són per provar el seu amor i devoció. Al contrari són per refinar un amor que està totalment compromès. Deixi'm explicar.

Aquesta núvia – l'elegida estimada de Jesús – ha de ser consumida pel desig d'estar amb el nuvi. Ha de ser apartada de totes les distraccions. Ha d'estar obsessionada per un desig d'estar sempre en la seva presència corporal. Pau es refereix a aquest desig quan escriu del seu propi desig "estar absents del cos i presents al Senyor." (2 Corintis 5:8) "Perquè per a mi, viure és Crist, i morir m'és un guany." (Filipencs 1:21).

Aquesta no és una fixació morbosa amb la mort per part de Pau. L'apòstol clarament va viure una vida plena i útil. Però, ell va dir, "Alguna cosa en mi anhela estar amb el Senyor, on Ell està." Anhele estar amb Ell cara a cara." Per fer tal asseveració, Pau havia d'estar completament apartat d'aquest món i les seves atraccions.

No cada assaig és una prova

per David Wilkison

Ara mateix, Déu està preparant un nou món – un cel nou i una nova terra – per al seu poble. I aquesta nova creació estarà composta d'una Nova Jerusalem incloent una llar per a la núvia de Crist. Isaïes va veure aquest nou món que Déu està creant, la visió del qual ho va deure haver-li esglaiat. Déu va dir a través del profeta, “Crearé un cel nou i una terra nova. Ningú no es recordarà del passat, no hi pensarà mai més. Alegreu-vos, exulteu amb una joia eterna pel que jo crearé: crearé una Jerusalem joiosa, el seu poble desbordarà d'alegria.” (Isaïes 65:17-18). Déu està fent una declaració poderosa aquí a la casada de Crist. Està dient, en efecte, “al mig de la teva prova actual, fixa aquesta veritat en la teva ment: el món present no és la teva llar. Tot el que veus, passarà – la terra, la lluna, el sol, i les estrelles. Estic creant un nou món on no hi ha focs, inundacions, diables, proves ni afliccions.

Entens aquest missatge? La teva prova acabarà, i els teus problemes passaran. Per tant fixa els teus ulls en Crist i fixa els teus afectes a passar l'eternitat amb Ell en el nou món. D'acord amb Ell, el món en que ara lluitem amb tot el seu dolor i tristesa, no serà recordat quan aquest dia arribi. Ni tan sols estarà en les nostres ments! (Veure 65:17).

Estimats, això em diu que la prova que molts estan suportant no és el ser provat; és entrenament. Estem sent preparats per a un món on no hi haurà més dolor. I aquest món serà poblat amb cossos nous. Pau ens diu que el cos que baixa a la tomba no és el mateix que sortirà de la tomba. Tindrem un cos nou, un amb l'ADN del Crist mateix. Abraham és un exemple d'un que tenia un enfocament en el món per venir. La Bíblia diu d'ell: “Gràcies a la fe, va residir com a estranger a la terra promesa... esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor.” (Hebreus 11:9-10).

Abraham va passar una gran prova de fe quan en obediència a Déu, va oferir al seu fill, Isaac en sacrifici. No obstant això, encara més que la seva fe provada, Abraham va ser apartat d'aquesta terra – un fet provat quan va oferir al seu fill. Ell va tenir fe que havia un propòsit més gran del ell podia veure. Aquí estava un home veritablement en el món però no era part del mateix, veient la seva ciutadania en un altre món.

Ara considera el que Hebreus diu de Crist “(Ell)... va patir fora de la porta.” (13:12). Jesús va patir com un estranger sempre als afores de la religió formal, als afores de la societat acceptada. No obstant això, Crist també estava “fora” en el sentit de no tenir lloc aquí a la terra, ni tan sols per reposar el seu cap. En tot el que Jesús va fer, sempre va mirar cap al cel.

Com el Salvador i el nostre avantpassat Abraham, “Perquè no tenim aquí la ciutat que durarà per sempre, sinó que busquem la que encara ha de venir.” (13:14). Vivim i treballem en aquesta terra, però som estrangers aquí; la nostra veritable pàtria és la Nova Jerusalem. Per tant, Hebreus urgeix, “Sortim, doncs, a trobar-lo fora del campament, carregats amb el seu oprobí” (13:13). Fins que també estiguem a les “afores” del campament, fora de la luxúria i el materialisme d'aquest món, no estarem on el nostre Nuvi està.

No cada assaig és una prova

per David Wilkison

Visc en una llar agradable i tinc un bon automòbil. Però contínuament estic en guàrdia perquè les coses materials no prenguin les regnes del meu cor. El fet és que pots tenir una fe poderosa i encara no anhelar a Crist. "... i si tingués tota la fe, de tal manera que traslladés les muntanyes, i no tinc amor, res sóc. (1 Corintis 13:2). Tristament, quan miro al voltant, veig multituds de cristians creients que tenen fe vencedora, però no tenen l'anhel d'estar amb Crist. En lloc d'això, han fixat els seus ulls en les coses d'aquest món i en com obtenir-les. Jo penso que aquestes persones no volen escoltar sobre fixar-se en el cel o ser apartat d'aquest món. Per a ells, tal missatge significa una interrupció de la "bona vida" que ells gaudeixen aquí.

Gràcies a Déu, que Ell té una manera meravellosa d'empènyer-nos "fora de la porta". Ell ens diu, en essència, "si et vaig a lliurar al meu Fill en matrimoni, no hi pot haver una altra atracció en la teva vida. Vull estar segur que no estàs luxuriosament desitjant alguna cosa o algú que no sigui Crist. El teu somni més excitant, el que tiri més profund en el teu cor, ha de ser un desig d'estar amb Crist.

Estimats, això explica moltes de les proves profundes dels sants justos que caminen en la fe. Pensa en això: Com va treure Déu als fills d'Israel d'Egipte? Va haver de posar-los en el forn del sofriment, per portar-los al punt on van plorar: "¡Ja n'hi ha prou d'això! Ja no vull estar aquí." Llavors quan va arribar l'hora que Déu va dir, "Aneu-vos-en," estaven preparats per desarrelar-se i mudar-se a la Terra Promesa.

Déu ens ajudi a separar-nos de l'esperit materialista d'aquests temps i a transferir tot el nostre afecte a la Nova Jerusalem.

Isaïes profetitzà que el món que Déu estava creant és un lloc on els seus habitants s'alegren.

"Alegreu-vos, exulteu amb una joia eterna pel que jo crearé: crearé una Jerusalem joiosa, el seu poble desbordarà d'alegria." (Isaïes 65:18). La paraula hebrea per a "crear" en aquest vers significa "portar a l'existència." Veus el que Isaïes està dient? Déu aquesta creant no sol un nou món, sinó que també una gent especial. Està portant a l'existència una núvia que no sols ha estat apartada d'aquest món, sinó que també ha après a sortir de les proves a través de l'alabança.

El fet és que els nostres patiments presents componen una escola d'alabança. I totes les maneres que estem aprenent a alabar a Jesús, especialment en les nostres proves, són entrenament per a aquest dia gloriós. Què vol dir això per als cristians que viuen amb agitació i preocupació constant? Com poden els que viuen com si Déu estigués mort de sobte saber alabar-lo a través d'una prova?

És molt important com reaccionem en la nostra prova present. Quan Israel va estar en la seva hora de gran sofriment, van perdre l'esperança. Van decidir que no podien aguantar més, així que simplement es van asseure a la pols. Aquí estava el poble de

No cada assaig és una prova

per David Wilkison

Déu, amb promeses sòlides com una roca, no obstant això es van asseure allà amb una cadena al voltant dels seus colls. Igualment avui, alguns cristians es donen per vençuts fins a aquest punt. Ells no abandonen la seva fe, però deixen de perseguir a Jesús amb tot el seu cor, pensant, "No puc viure sota aquesta classe d'intensitat. Sembla que com més m'acosto a Crist, més pateixo." Es pregunten com Pau podia dir: "Jo m'alegro en els meus patiments." (Colossencs 1:23-24).

Així és exactament com Pau podia fer tal asseveració: ell havia estat portat al cel i va veure la glòria que ens espera. A causa del què va veure, Pau va poder abraçar les seves proves i afliccions en aquesta vida, aprenent a alabar a Déu a través de cada odissea. Estava determinat a aprendre a tenir un cor content sense importar la seva situació, i va començar a practicar l'alabança en preparació per al món per venir. "...ja que, sofrint amb ell, serem també glorificats amb ell. Jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres." (Ro. 8:17:18). A la llum de la glòria que t'espera, quin és la teva prova en comparació?

Igualment, ell vol que tornem els ulls del sofriment present i els fixem en el que vindrà, i això ho canviarà tot. Un minut en la nostra nova habitació, diu Pau, i no recordarem el que va ser abans. El seu consell és començar a alabar ara, alegrant-nos pel goig que ens espera. "Per Jesucrist, oferim contínuament a Déu un sacrifici d'acció de gràcies, és a dir, el fruit d'uns llavis que lloen el seu nom." (Hebreus 13:15).

Déu ha escollit a aquells "depurats, però no al foc, com fan amb la plata, sinó en el gresol del sofriment.." (Isaïes 48:10).

La gent a qui Isaïes va oferir la seva visió d'un nou món acabava de suportar la fúria d'un enemic rabiós. Ara estaven trontollant del seu atribolament, paralitzats pel temor i el cansament. Pensaven que Déu els havia abandonat i tenien por del que el futur els oferia. Així que quina paraula els va enviar Déu? És la mateixa paraula que li dona avui al seu poble. "¡Desperteu-vos! No esteu desfets com penseu. El Senyor, la vostra fortalesa, està encara amb vosaltres. Així que aixequieu-vos del pols del desànim, i asseieu-vos al lloc celestial que us he promès. No heu perdut la vostra justícia o rectitud, així que vestiu-vos amb les vostres togues. Espavileu, exhorteu-vos. I digueu-li a la carn i al diable, "Soc més que un vencedor a través de qui em va salvar." (Isaïes 52:1-3 parafrasejat)

Considera l'exemple poderós dels tres joves hebreus als qui el Rei Nabucodonosor va llançar al forn de foc. Aquests homes no estaven sent provats per la seva fe; el fet és que la seva fe els va dur allà. El Senyor clarament estava darrere d'una altra cosa. Pensa en això: els babilonis pagans no estaven influenciats per les seves oracions o les seves prèdiques. No estaven impressionats per la seva saviesa i coneixement ni per les seves vides santes. No, l'impacte sobre Babilònia va venir quan la gent va mirar dins del forn i van veure a tres homes alegrant-se, alabant a Déu en la seva hora més difícil.

Jesús va aparèixer en aquest forn, i crec que les seves primeres paraules als joves hebreus van ser "Germans, aixequieu-vos ara, ja que els vostres lligams s'han afluixat.

No cada assaig és una prova

per David Wilkerson

Deixeu que aquest govern pagà i la seva gent atea vegin la vostra alegria i alabança a Déu en la vostra hora d'aflicció. Els homes van fer això mateix i l'Escriptura diu que Nabucodonosor estava sorprès davant aquesta visió. Es va aixecar precipitadament, clamant, “¿Què està passant aquí? ¡Van llençar tres homes en aquest forn, però ara n'hi ha quatre i tots els lligams no hi son! Mirin, estan cantant i alabant a aquest quart home.”

Aquest és l'impacte que les nostres lloances porten durant les nostres proves. Així que, com has reaccionat en la teva hora d'aflicció? Estàs prenent de la copa tremolosa, sentint-te feble, sense poder per resistir l'enemic? És hora de sacsejar les cadenes pesades i aixecar mans santes en alabança al teu Redemptor. Estàs lliure, no importa la teva prova, així que alegrat, sabent que el quart home està en el forn amb tu. Crist es revelarà en la teva prova, i el foc cremarà totes aquestes cordes que et lliguen.

Segurament no estàs sent provat sinó entrenat!